

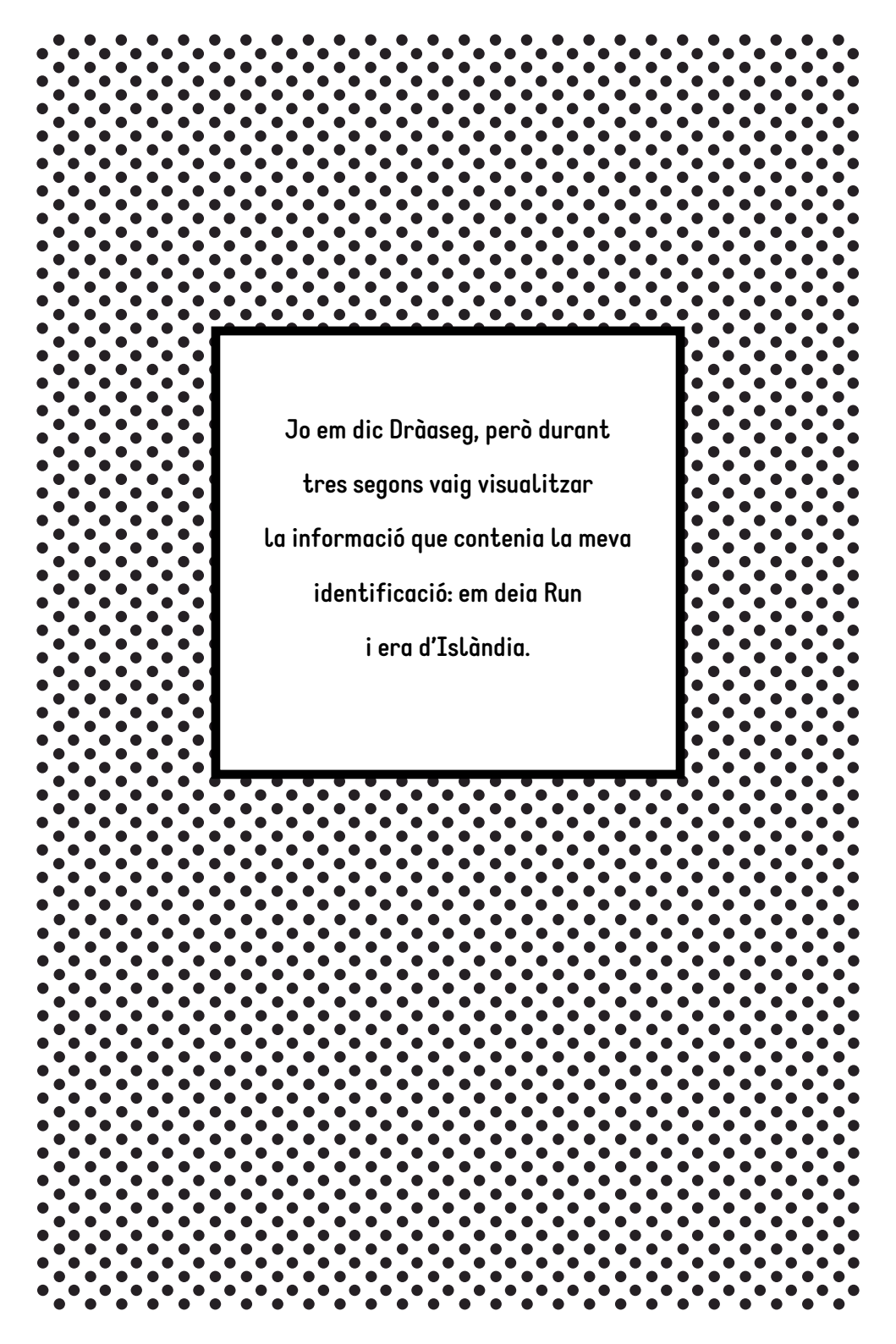
BLANCA DE SEMIR

VIATGE ENTRE DOS MONS

VIII PREMI DE NOVEL·LA CURTA CELLER DE LLETRES 2022

Saldonar.

Jo em dic Dràaseg, però durant
tres segons vaig visualitzar
la informació que contenia la meua
identificació: em deia Run
i era d'Islàndia.

VIATGE ENTRE DOS MONS

BLANCA DE SEMIR

VIATGE

ENTRE DOS MONS

Saldonar.

El VIII Premi de Novel·la Curta Celler de Lletres 2022
ha estat convocat per la Biblioteca Municipal Ramon Bosch de Noya
i per l'Ajuntament de Sant Sadurn d'Anoia.

Ajuntament de
Sant Sadurn

biblioteca
Sant Sadurn d'Anoia

municipal

El jurat ha estat format per Marta Castellví, Sílvia Romero,
Giulia Bellisai, Dolors Casanovas, Mercè Pinent i Glòria Tosar.

Viatge entre dos mons

© del text: Blanca de Semir, 2023

© de la imatge de la coberta: StudioM1 / iStock, 2023

© d'aquesta edició: Edicions Saldonar, 2023

Primera edició: març del 2023

Publicat per Edicions Saldonar

Alfambra, 16, 5è 2a

08034 Barcelona

edicions@saldonar.com

www.saldonar.com

Edició i producció: Francesc Gil-Lluch

Disseny de la col·lecció: Enric Muñoz

Disseny de la coberta i maquetació de la tripa: Octavi Gil Pujol

Distribució: UDL

Thema: FBA

ISBN: 978-84-19571-14-4

Dipòsit legal: B 1499-2023

Saldonar forma part de l'associació d'editorials independents Llegir en Català.

Aquest llibre s'ha imprès amb paper procedent de boscos gestionats
de manera sostenible, un òfset cru de 80 grams, i s'ha compaginat
amb la tipografia Sabon en cos 11.

Els titulars del *copyright* tenen els drets reservats.

Taula

Octubre,	9
Novembre,	19
Desembre,	28
Gener,	38
Febrer,	49
Març,	59
Abril,	69
Maig,	79
Juny,	88
Juliol,	99
Agost,	109
Setembre,	119
Epíleg,	128

Octubre

Recordo el dia que vaig arribar a la Terra. L'impacte va ser brutal, i no quan vaig xocar contra la superfície, sinó quan em vaig adonar de la destinació errònia que havia introduït el meu ajudant. Mare meva! Ningú hauria triat aquest planeta tan primitiu, perquè fa molt de temps que tots els habitants que conec de l'Univers el van deixar per inútil. Jo només havia d'anar de visita de cortesia al planeta X5 de la galàxia veïna de la meva! La veritat és que en aquell moment estava indignada, i si el meu ajudant hagués vingut amb mi, l'hauria deixat abandonat a la Terra i hauria desaparegut ipso facto. Però, ara, li construiria un monument d'aquests que fan per aquí, i me'l menjaria a petons, perquè el seu error m'ha canviat la vida.

Són molt estranys, els terrícoles. Si els agafes en conjunt, són patètics, però d'un en un et sorprenen comprovar que hi ha veritables genis o esperits nobles, fins i tot alguns realment feliços. De tots els planetes que he visitat, els seus habitants són els que més s'assemblen físicament als del meu, Baged. Per això em va ser tan fàcil passar desapercebuda. Tot va ser molt senzill. La meva nau està equipada amb tota la

maquinària necessària per proporcionar tot el que es vulgui, sigui informació o objectes físics. Per tant, després de recuperar-me del xoc i decidir no arrencar a córrer, vaig pensar que si era allà, podia donar-hi un cop d'ull, i que potser havia sigut el destí qui ho havia organitzat tot. Així que vaig introduir al meu cervell tota la informació que hi havia de la Terra i em vaig preparar tot el que podia necessitar: una motxilla, identificació, roba, diners, mòbil, portàtil i uns quants ginys més que em van fabricar les màquines en uns segons, com per exemple un ungüent per fer créixer cabell, ja que aquesta era la diferència física més gran que hi havia entre els meus i els terrícoles. Nosaltres no tenim ni un pèl en tot el cos, i això m'agrada molt, però per no cridar l'atenció vaig fer que me'n creixessin uns quants a les celles, que vaig retocar seguint un model, i que m'aparegués una bona cabellera rossa, perquè em va semblar que encaixava millor amb la resta del cos. Després vaig fer que la nau es transformés en una furgoneta, la vaig aparcar a l'entrada d'un bosquet que hi havia a uns metres d'on havia aterrat i em vaig llançar a l'aventura.

Sortint del bosquet, em vaig trobar amb files i files d'uns arbrets en miniatura que, amb el desplegament de les fulles, formaven un mar d'una càlida gamma cromàtica: grocs, ocres, taronges, vermells, teules i marrons s'entrellaçaven sobre restes de color verd formant una imatge idíl·lica. En preguntar-me què era allò tan bonic, em va anar apareixent molta informació, potser massa: raïm, cep, vinya, vi, cava, celler, enologia... Ui, ui, prou. «Anem a pams», em vaig dir. I llavors vaig espantar-me: i si els terrícoles eren molt més baixets que jo? Potser nosaltres havíem anat creixent i ells no, i

aquest detall no estava actualitzat. I mentre em preguntava la mida mitjana dels terrícoles, vaig veure com s'aproximava un automòbil molt estrany fent un soroll de mil dimonis. A mesura que em desfilava informació sobre aquell artefacte anomenat *tractor*, vaig veure que un noi l'aturava i saltava al mig de la vinya.

—Bon dia! D'on has sortit, noia? Hauries d'anar per la vora de la vinya, que estic llaurant. Sort que ets tan alta i t'he vist de lluny —va exclamar aquell noi en un to molt afable. Tenia una pell torradeta i uns ulls expressius d'un color negre profund, que em van impressionar.

—Oh, disculpa! Estic passejant. Ja surto del mig —vaig contestar, al mateix temps que pensava que aquell noi que s'apropava tenia una estructura física fantàstica.

—Ostres! T'assembles a la meva germana! —va dir mentre em repassava de dalt a baix—. No ets de per aquí, oi?

—No, acabo d'arribar i volia observar les vinyes, no n'havia vist mai.

—Caram! I com és que parles català com jo? I com és que has anat a parar aquí? Ai, disculpa, segur que penses que soc un mal educat. És que ho trobo ben curiós, tot plegat —va dir el noi amb un somriure net—. Per cert, em dic Joan. I tu?

Jo em dic Dràaseg, però durant tres segons vaig visualitzar la informació que contenia la meva identificació: em deia Run i era d'Islàndia. Vaig comprovar que Run era un nom islandès de noia que volia dir «secret», i vaig respondre:

—Run. Perdona, és que m'he quedat embadalida contemplant la vinya.

—Encantat, Run —va contestar el Joan fent una encaixada de mans—. T'allotges a Sant Sadurní?

—Ara aniré a buscar algun lloc on instal·lar-me.

—Escolta, la meva xicota té un germà que viu en una casa rodejada de vinyes, molt a prop del poble, que està dividida en dues parts. Ell viu en una i l'altra la té per llogar. Vols que te l'ensenyi?

—Ah, perfecte! —vaig respondre contenta—. Però suposo que has de continuar treballant.

—Sí. «De vinya mal llaurada, collita esguerrada». Si vols quedem a les quatre al poble. Busca l'ajuntament i ves al Cafè de la Plaça, d'acord? Jo hi seré amb la Montse, la meva xicota.

—Molt bé, ens veiem allà. Gràcies —vaig dir, allunyant-me i movent la mà. Visualitzava què volia dir *collita*.

Vaig ser molt afortunada per trobar el Joan només arribar. Qui sap com haurien anat les coses si no hagués estat així. A les quatre en punt, després de passejar pel poble i de dinar, observada amb atenció per totes les persones amb qui em creuava, entrava decidida per la plaça de l'ajuntament, i tot d'una vaig veure el Joan que em saludava i feia senyals perquè segués a la seva taula.

—Montse, aquesta és la Run, la noia que he conegut a la vinya —va dir el Joan, mirant primer la seva xicota i després a mi, i rematant-ho amb un somriure seductor.

—Encantada —vam fer alhora totes dues, acompanyades d'una rialleta.

Em mirava la Montse i sentia bones vibracions, em va agradar de seguida. Se la veia segura de si mateixa, però a la vegada, tendra. Era preciosa, bastant més baixa que jo, però amb una figura proporcionada, uns cabells de color caoba amb reflexos daurats que formaven rínxols grossos, la pell lleugerament morena i uns ulls intel·ligents i magnètics que

anaven del verd a l'ocre segons el moviment que fes i la llum que rebien.

Després de presentar-se breument, d'explicar-me que el seu germà llogava una part de la seva casa, que era molt discret, una mica especial, però encisador si es tenia l'oportunitat de conèixer-lo i que no havia de patir perquè no em causaria cap molèstia, em va dir si m'interessava veure l'habitatge.

—I tant! —vaig respondre, quasi tallant-la—, però no sé exactament quant de temps estaré per aquí. És un problema?

—No ho crec. Vols que anem ara a parlar amb ell? Jo ja he acabat la feina per avui.

El Joan es va acomiadar perquè havia d'aprofitar les darreres hores de llum:

—«La vinya vol veure sempre al seu amo» —va dir mentre desapareixia arronsant les espatlles.

La Montse em va portar amb el seu cotxe, primer travessant Sant Sadurní, després per una carretera amb vinyes a banda i banda. Es va aturar un moment per agafar un gotim de raïm que havia quedat sense collir, i va entrar tot seguit en un camí flanquejat d'oliveres massisses que anava a parar a una casa de pedra, d'una sola planta, dividida clarament en dues parts idèntiques, amb un jardí esplèndid davant i un hort formidable a la part de darrere.

—Ja hem arribat! —va dir, sortint del cotxe d'una revolada—. Vaig a mirar si el Daniel és a l'hort. Espera davant la porta de l'esquerra, d'acord? És que l'he de preparar una mica —va continuar dient mentre feia una ganyota divertida i desapareixia darrere la casa.

Ja m'hi veia passant uns dies allà. Em mirava la casa robusta i el seu marc incomparable quan va aparèixer la Montse

amb el Daniel. Era igual que la seva germana, però amb el cabell curt i uns trenta centímetres més d'alçada. El que em va trasbalsar va ser l'expressió tan diferent dels seus ulls. Els d'ell estaven apagats i un rictus amarg s'amagava darrere un intent de somriure.

Aviat ho vam tenir arreglat. Correcte, però una mica tens, em va donar un seguit d'instruccions. Jo li vaig avançar l'import d'una setmana, i ell em va donar les claus i ens va deixar per tornar a l'hort.

Una mica sobtada per la diferència d'actitud entre els dos germans, vaig agrair que la Montse m'agafés les claus de la mà i em digués amb alegria que la seguís, que m'ho ensenyaria tot i que es quedaria una estona amb mi fins que em sentís còmoda.

Vam perdre la noció del temps. La connexió entre nosaltres era total i la seva discreció, admirable.

Em va explicar que era enòloga, i em va parlar amb entusiasme de la seva feina mentre jo assaboria el raïm que m'havia ofert perquè conegués el protagonista de la seva dissertació. Jo no parava de fer-li preguntes, que ella em responia amb detall i passió, fins que li va sonar el mòbil i es va aixecar d'un salt, a la vegada que deia:

—Perdona, Joan. He ajudat la Run a instal·lar-se i no he mirat l'hora. Sí, ara vindré. Et sap greu si vinc amb ella? Així podrà tastar el cava. —Em va mirar amb aquells ulls tan vius i em va dir—: Havia quedat amb ell fa mitja hora. Vens a sopar amb nosaltres? Aquí no tens res, i així tastaràs el cava, ja que te n'he parlat tant. Què et sembla?

—Per mi, fantàstic! Però m'he introduït de cop a les vostres vides i no voldria molestar-vos.

—Vinga, som-hi! —va dir mentre agafava la seva bossa i es dirigia a la porta.

En sortir, vam estar a punt d'ensopegar amb un cistell ple d'aliments. La informació de cada un m'arribava a mesura que hi posava els ulls a sobre: un pa casolà, una ampolla de llet, unes quantes peces de fruita, ous, formatge, tomacons i cafè.

—Té cops amagats, el Daniel! Ja veus, si és un tros de pa, el meu germanet.

—Oh! Quina meravella! I es veu tot tan natural! Escolta, ara ja en tinc prou per passar fins demà, que aniré a comprar. Marxa amb el Joan i ja quedarem en un altre moment.

—Ni parlar-ne! Vull que tastis el cava, com més aviat millor! I a més, també m'agradaria que coneguessis més el Joan. I ara ja li he dit que venies. —Em va agafar pel braç i em va portar fins al seu cotxe.

No oblidaré mai aquell moment màgic, amb una companyia immillorable i una copa entre les mans que contenia un líquid daurat amb unes boletes que em van fer pessigolles en passar per la llengua i es van anar escampant per tota la meva cavitat bucal, deixant anar uns magnífics i desconeguts sabors i aromes, que em van obligar a continuar degustant un glop i un altre. Però les sensacions no van acabar aquí, perquè notava tot el cos més lleuger i una alegria més acusada que em feia estar més llançada i graciosa. M'envaïa un benestar indescriptible, i diferents tonalitats de riure se m'escapaven entre els llavis mentre la parella encisadora em parlava.

—Run, veig que t'ha agradat —va dir amb un somriure el Joan.

—Sí, però per avui ja està bé. En tastaràs molts més, no et preocupis —va seguir la Montse amb un to afectuós.

—És clar —vaig interrompre—, vull aprendre tot el que estigui relacionat amb el raïm. A més, d'aquesta fruita exquísida se'n poden obtenir begudes meravelloses. M'ajudareu? —vaig dir als que ja considerava els meus amics, mirant-los a través d'una boira lleugera—. Però quan us vagi bé, no tinc pressa. Vosaltres teniu les vostres vides. I jo ja investigaré pel meu compte.

Així va començar la que es convertiria en una amistat forta i autèntica, alhora que en el descobriment d'unes ciències, tècniques i fins i tot arts apassionants: la viticultura i l'enologia.

Veia molt sovint els meus nous amics, el Joan a la vinya i la Montse al celler on treballava, però a més hi havia dies que sopàvem junts. Aviat em van convèncer perquè em quedés fins després de la verema, així podria viure tot el cicle de la vinya i seguir tot el procés de l'elaboració del cava.

—«Octubre finit, raïm recollit» —va intervenir el Joan—. T'has perdut el final del cicle, així que si vols aprendre-ho tot, no tens més remei que quedar-te.

Al començament, em va semblar una bogeria estar un any sencer a la Terra, però si volia triomfar amb el meu projecte, ho havia de fer. A més, gaudia cada minut des de la meva arribada i tampoc m'esperava ningú ni res important a Baged, així que al final vaig decidir quedar-m'hi.

També m'interessava conèixer més el germà de la Montse, el Daniel. Volia esbrinar què hi havia darrere d'aquella expressió apagada, decebuda o derrotada. Cada dia intercanviàvem més paraules, però quan la conversa s'endinsava en un terreny personal, sempre li sortia alguna urgència inesperada. I, a més, volia saber per què la Terra era l'únic planeta

que havíem deixat per inútil, per què hi havia algun equip nostre instal·lat a tots els planetes que coneixíem menys en aquest. Els equips eren voluntaris i rotatius, actualitzaven la informació verificada del planeta on eren i establien llaços de col·laboració. Estava decidida a arribar al fons de la qüestió, però començava a sospitar alguna cosa, com ara l'interès perpetu a la Terra per mantenir la majoria de les persones en la ignorància, per falta d'informació o just pel contrari, per una informació excessiva i sense filtres. Infinites veritats, mentides, manipulacions, invencions i tergiversacions barrejades que els incapacitaven per prendre qualsevol decisió.

Asseguda al jardí compartit de la casa, hi donava voltes, fins que el Daniel es va plantar davant meu, eclipsant els darrers rajos de sol, engegant-me:

—Agafaràs fred, noia.

Lentament, vaig dirigir la mirada per sobre el seu cap i em va sortir:

—És difícil ser lliure aquí, oi?

—Amb quina em surts, ara! —va respondre ell tot d'una—. I què vols dir amb «aquí»?

—Ehem... Vull dir en aquest món.

Per primera vegada, vaig percebre una lleugera espurna als seus ulls, i amb to encuriós, mentre seia en una roca que hi havia prop meu, va dir:

—Hi estic d'acord, però per què ho dius, això?

—Per començar, perquè hi ha massa informació, si és que se'n pot dir així sovint. Crec que és difícil descodificar-ho tot, trobar el que necessites realment, no deixar-te influir per tanta manipulació, reconèixer la realitat, saber més, reflexionar, decidir, ser conscient de si t'enganyen o no. Així es fa difícil ser lliure i elegir el teu camí. A més de l'esclavitud que suposa

estar pendent de tantes xarxes socials i la pressió per consumir o seguir la moda o, en definitiva, de creure i participar en aquesta realitat paral·lela fabricada.

—Vaja, em sembla que ens entendrem, tu i jo —va dir el Daniel amb una veu tendra que no li havia sentit mai—. Ara entenc per què la meva germana et va portar aquí. Escolta, ja quasi és fosc, vols entrar a tastar el codonyat que acabo de preparar?

Vaig dir que sí, i vaig seguir-lo ben contenta mentre visualitzava la informació sobre el *codonyat*.

A partir d'aquell dia, la nostra relació va canviar, i les nostres converses s'anaven allargant cada dia una mica més, fins i tot alguna vegada sopàvem junts i convidava la Montse i el Joan, i llavors s'hi afegia un toc divertit que m'agradava molt. També em commovia comprovar l'amor que sentien els uns pels altres i l'alegria de la parella encisadora quan veien somriure el Daniel.

—Bé, Run —va dir la Montse un vespre que estàvem reunits tots quatre—, vas arribar després de la verema i el raïm ja s'havia premsat, posat als dipòsits i desfangat, i ja s'estava produint la primera fermentació alcohòlica. —En veure la meva cara d'atabalament, va continuar—: No et preocupis, l'any que ve ja ho podràs seguir al detall. Però aviat farem el cupatge i també tenim moltes ampolles per desgorjar i posar el licor d'expedició, i un munt de coses més, així que reserva't tota la primera setmana de novembre, que estarem molt ocupades, d'acord?

—És clar, Montse, em fa molta il·lusió seguir pas a pas tot el procés.